

Pardans

Det knirket i trær og hvasket i storm
men vi lo hver gang vi gråt
For bakken var av lilla aske
og vi var vårt eget symbol

Da sommeren frøs
helt inn til beinet
satte vi på den vårt tøy
Men de møllspiste klærne falt av

Vi satte oss på benken ved vannet
og telte sommerens bølger
uten å blunke

Bakken opp til deg var så isete glatt
så jeg klatret i usynlig bånd
Du satt på trammen og spilte på strå
selv om tomlene blødde seg blå
Vi danset på tåka til sola ble rød
til åkerens raslete sang

Så da høsten kom brasende skrek jeg den vekk
for jeg var svak som et lam

Det livner til blant stein og gress

når vi leker sommersans
Vi er skyggeløse sammen
du og jeg
slik barndommen danser i lys

Når du trækker over, tar jeg deg imot
og legger meg i enga med deg

Da vinteren smeltet
skrek du den tilbake
Skredet omfavnet oss begge
Med isblå øyne seilte du inn
til sommerens evige dal

Mitt hjerte skjelver
så jeg legger meg på bakken
for å sprekke opp jorda for meg
For jeg svever baklengs med kast i mitt seil
Mitt anker var egentlig deg

Natta kom tidsnok og slukte meg lett
Jeg svirret rundt i en naken skog
Fjellet besteg jeg alene i mørket
og nattefrosten tiet mitt blod

Jeg stod oppå fjellet da du vinket meg ned
så fløy jeg ned og inn til deg